

"ובלכתם בדרך דרכם בחיים"

לקראת ש"פ לך-לך, הננו מפרסמים לראשונה מכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א משנת ה'תש"ז, בו מקשר את ברכתו הק' לנישואי אחת ממשפחות החסידים להבטחת הקב"ה בפ' לך-לך

- פרסום ראשון -

בי"ה, א' פ' לך לך, ה'תש"ז

כבוד הרו"ח אי"א חו"ב נו"ג כו' שלום וברכה.

במענה על הזמנתם לחתונת כניהם שי' הנני להביע ברכתי מזל טוב מזל טוב שיעלה הזוג ליפה ענבי הגפן ויבנו בית בישראל על יסודי התורה והמצוה. ובלכתם בדרך דרכם בחיים יקויים בהם: ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך, וכפירז"ל.

בברכת לאתר לתשובה
לאתר לגאולה

Abraham
הרב מנחם שניאורסאהן

זכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אני"ר

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ד"ה

"ויאמר הוי' אל אברם לך לך"

מכבוד קדושת

אדמו"ר יוסף יצחק

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

גיליון ד'

שנה שביעית

יוצא לאור על-ידי

ועד "חיילי בית דוד"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה

הי' תהא שנת סגולות טובה - שנת הקהל

ק"ו שנה להולדת הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שאינן לו להתגאות בזה והוא כי הרי ארו"ל אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת כי אין להתגאות רק כשעושה דבר ביתרון אבל במה שעושה דבר שנצטווה ובשביל זה נברא ואם לא יעשה זאת לא תושלם הכוונה אין לו מה להתגאות בזה, וגם צריך לדעת דכמה שלמד לא הגיע לעומק אמיתית חכמת התורה כי עמוק עמוק הוא מי ימצאנה וארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים, וכשיתאמת אצלו שלא הגיע לעומקה ממילא לא תהי' לו מזה התנשאות הנפש, גם צריך להתבונן מה פעלה בו התורה שלמד ויהי' ממארי דחושבנא בפרטי מחדו"מ ואם ימצא שאינם כדבעי למהוי ה"ה גרוע ממי שלא למד וחברו אם הי' לומד הי' בודאי טוב ממנו ובו לא פעל אור התורה מאומה, ומובן מזה גופא מה שמנשא א"ע בלימוד התורה שזה היפך כוונת התורה כי אור התורה צריך לפעול ביטול בנפשו דאורייתא מחכמה נפקת וחכ' היא בחי' ביטול כח מה ולכן חכ' היא אות י' שהו"ע אזעירת גרמה והיינו מפני הקירוב דבחי' חכמה לאו"ס ב"ה דכל שיותר קמי' יותר כלא ולכן התו' שהיא חכמתו ורצונו ית' ה"ה פועלת ביטול בנפשו וזה שמתנשא מלימוד התו' הלא מובן כמה רחוק הוא מאמיתית התורה, וכשיהי' שעה ארוכה לעתים קרובות בהתבוננות אלו וכיוצא באלו יפעול בנפשו ההכנעה והשפלות ואם הגסות היא מצד טבע תולדתו שבתולדתו הוא חומרי וגם (בל"א גראב געבארען) הנה צריך ביטושים לבטש א"ע וכמאמר רב מתיבתא בזהר אעא דלא סליק בי' נורא מבטשין לי' גופא דלא שליט בי' נהורא דנשמתא מבטשין לי' וסליק נהורא והו"ע הסיגופים שמסגף א"ע ועי"ז נכנע חומרו וכמו העני שהוא בשפלות מצד שמדוכה ביסורים ר"ל כמו"כ ע"י הביטושים שמבטש א"ע יכנע חומרו ויפעיל בעצמו השפלות שיוכל להיות קרוב לאלקות בתפלה ותורה, וזהו לך לך כו' אל הארץ דבכדי שיהי' לך בתפלה שיגיע לבחי' ביטול הרצון שלמעלה מטו"ד זהו ע"י הארץ דוקא שהוא בחי' הכנעה ושפלות וכמארו"ל אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש ופרש"י הכנעה ושפלות, וזהו ויאמר הוי' אל אברם לך לך שילך בעבודתו להגיע לשרשו ומקורו ע"י עבודת הבירורים אבל תחלת הכל צריך להיות היציאה מבית אביו וממולדתו ומן הארץ וחשיב כאן באופן סדר העבודה דתחלת הכל הוא היציאה מארצך היינו מהארץ דלעו"ז דכשם שיש ארץ בקדושה שהו"ע הביטול הנה כן יש ארץ בלעו"ז כמו"ש וימצאו בקעה בארץ שנער שהוא היפך מאלקות, וארץ זאת היא ג"כ ענין השפלות והוא מה שמשפיל א"ע לקבל מהדברים הגשמי' מתענוגי עוה"ז דהאדם הוא בחיר הנבראים מדבר שלמעלה מצו"ח וכשמקבל מצו"ח ה"ז שפלות אמנם סבת השפלות היא מצד ההתנשאות, לכן אינו יכול לשלוט על רוח תאותו כבהמה הנמשכת אל צרכי הגוף וזה כל מהותה וצריך להיות ההילוך מארצך הארץ דלעו"ז ולהיות בבחי' ארץ דקדושה שהוא בחי' השפלות דקדושה, וממולדתך הו"ע הרגילות דכל הענינים בתומ"צ ומדות טובות לא יהיו על צד ההרגל כ"א מצד העבודה ומבית אביך הו"ע תקון המוחין אשר כל שכלו יהי' מסור לתומ"צ ולעבודה שבלב.

...

פתח דבר

לקראת ש"פ לך-לך בה מודגשת בתורת רבותינו נשיאנו בכלל ובתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בפרט, משמעותו הפנימית של ה"לך-לך", כיציאה ועליה ממעמדו ומצבו העכשווי של יהודי אל מעבר למדידות ולהגבלות האישיות –

הננו מוציאים לאור, מאמר ד"ה "ויאמר הוי' אל אברם לך לך" שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בשנת ה'תש"ב, ובו מרחיב ומבאר בענין ה"לך-לך" מהישות העצמית המהווה "ראשית" לכל הגויים והקליפות ומונעת לא רק מ"סור מרע" אלא אף מ"ועשה טוב".

כהוספה, מפרסמים אנו בזאת מכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ב"פרסום ראשון" מיום א' דפ' לך-לך ה'תש"ד. המכתב מופנה לאחת ממשפחות החסידים (השם המלא שמור במערכת), ובו מביע את ברכתו הק' לרגל שמחת הנישואין ומקשר זאת עם הבטחת הקב"ה לאברהם בפ' לך-לך: "ואעשך לגוי גדול ואברכה ואגדלה שמך".

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת, את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד „חיילי בית דוד“

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' לך-לך, ט' מרחשון ה'תשס"ט, שנת הקהל
מאה ושש שנה להוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
וחי' שנה לנשיאותו ומלכותו
ברוקלין, נ.י.

בהם ולהתפאר לפני בני"א, ובאמת הנה מדת ההתנשאות מונעת גם מועש"ט בקיום מ"ע, וכמו מצות צדקה שהיא מצוה כללית כידוע, הנה מי שהוא מחשיב ומייקר א"ע הרי צריך הכל לעצמו וגם כל הדברים המותרים נדמה לו מצד יוקר נפשו בעיניו שהם מוכרחים אליו מאד וא"כ איך יתן מה שמוכרח אליו לזולתו ומכש"כ אם הדבר בא לו ע"י יגיעה שהניח כחות נפשו עד שהרויח בודאי אינו שייך שיתן לזולתו אם לא שנותנים לו ריבוי השפעה יותר מכל הצטרותיו אף המותרות שלו אז יתן לעני ג"כ, אך בזאת אינו יוצא חובת מצות צדקה כי ענין מצות הצדקה הוא טובת עצמו נוסף על טובת זולתו והיינו דלבד זאת מה שממלא להעני את מחסורו הנה הכוונה בזה הכפי' והביטול שלו כמ"ש משפט וצדקה ביעקב אתה עשית וכתוב ושמרו דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט וכתוב והי' מעשה הצדקה שלום, עשי' וכפי' דוקא ששופט א"ע מהדברים המותרים וצריך לחשוב היטב מה שהוא לו בהכרח לנפשו והשאר הוא מותרות צריך לתת לזולתו ולא אמרו חייך קודמין אלא כעין מעשה שהי' בקיתון של מים שלא הספיק לשניהם אבל זאת א"א שהוא יתענג בכל מיני תענוג בדברים המותרים וחברו ימות ברעב ח"ו והאדם צריך לדעת דמה שנותנים לו מלמעלה שפע רב אינו רק בשביל עצמו כי מי שאינו מוטעה בעצמו הרי יתבונן היטב למה ניתנה לו השפעה כזו וכי באמת הרויח זאת והרי חברו טוב ממנו ולמה אין נותנים לו אין זאת אלא דמה שנותנים לו השפעה כזו הוא בשביל לזכותו במצות הצדקה או ע"ד כי מנסה ה"א אתכם אם יעמוד בנסיון למלאות חובתו דכ"ז הנה מי שהוא בשפלות יתבונן ככנ"ל ולבבו יבין שכן הוא, אבל כשהוא מנושא ויקר בעיניו הרי הכל אצלו הכרח ואין לו מותרות כלל וגם שיחשוב שמה שנותנים לו הוא מצד מעלתו הגדולה, וא"כ הרי ההתנשאות מונעת אותו ממצות הצדקה, וכמו"כ כל מ"ע בפרט יש בה כוונה פרטית בכפי' וביטול עצמו שכ"ז שייך דוקא במי שהוא שפל, והנה גם מי שמציאות הישות וההתנשאות שלו אינה בהתפשטות גדולה כ"כ שימנע אותו מסדר מרע ועשה טוב בפ"מ, מ"מ הרי אינו בטל וממילא אינו כלי לאלקות וכידוע דאלקות אינו שורה אלא במקום הביטול דוקא, וכמ"ש מרום וקדוש אשכון את דכא ושפל רוח דוקא, ובענין ידיעת התורה ארו"ל (ברכות סג, ב) אין התו' מתקיימת אלא במי שממית עצמו על' ומיתה הו"ע הביטול ואז דוקא יהי' קיום התורה, ולכן ניתנה התו' לנש"י דוקא מפני הביטול שבהם דכתיב אור זרוע לצדיק זרע הקב"ה את התורה והמצות הזריעה צ"ל בארץ ואז תהי' הצמיחה בתוס' וריבוי ונש"מ"י הם בחי' ארץ כמ"ש כי תהיו אתם לי ארץ חפץ שיש בהם בחי' הביטול כמ"ש כי אתם המעט מכל העמים וכתוב אמת מארץ תצמח אין אמת אלא תורה ומארץ דוקא שהוא בחי' הביטול תהי' צמיחת התורה, וארו"ל (ברכות שם) כל המנבל עצמו על ד"ת סופו מתנשא ופרש"י ששואל מרבו כל ספקותיו ואפילו יש בהם דברים שחבריו מלעיגים עליו, וכ"ז במי שהוא בשפלות משא"כ המנושא אינו כלי לאלקות, ולכן זה כל האדם בהתחלת עבודתו צריך לייגע עצמו ביגיעת נפש ויגיעת בשר להכניע הגסות שבו להיות בבחי' שפלות ואז יכול להתקרב לאלקות בתפלה ותורה.

ה.

והנה העצה לזה להכניע הגסות צריך לידע בנפשו הסבה שגורמת לו הגסות אם היא ממה שלמד תורה הרבה וכדומה בענינים אלו צריך להיות לו שעות קבועות להתבונן אין

בס"ד, ש"פ לך לך, תש"ב

ויאמר הוי' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך, וצ"ל מהו אומר לך לך דלכאורה הנה תי' לך מיותרת דעיקר הכוונה היא ההליכה מן הארץ אשר הוא שם בהוה ומספיק לומר לך מארצך מהו לך לך, עוד צ"ל בסדרי עניני היציאה שחשיב כאן ג' ענינים, היציאה מן הארץ מן המולדת ומבית אביו דלכאורה הו"ל לחשוב בסדר הפוך תחלה היציאה מבית אביו אח"כ היציאה ממקום מולדתו ואח"כ מן הארץ דאז הוי בסדר מסודר דלא זו אף זו אבל כשמקדים הצווי ביציאה מן הארץ הלא במילא היא היציאה ממולדתו ומבית אביו, ובסדר הזה יוקשה למה מזכיר כללות הענינים דמולדתו ובית אביו ובסדר הזה דוקא, והנה מלשון הכתוב שנאמר לך לך מארצך כו' אל הארץ אשר אראך ולא נאמר לך מן המקום הזה אל המקום אשר אראך והדגיש התואר ארץ מוכן דהעיקר הוא ההילוך מארץ זו שהי' שם לארץ אחרת וצ"ל מהו דיוק זה, והנה באלשיך פי' לך לך, לך לעצמך היינו שייגע לשרש ומקור נשמתו כמו שהיא למעלה והוא בכדי שהעובדות שלו יעשו רושם למעלה אשר על ידם יומשך גילוי אלקות למטה הנה זהו רק ע"י שייגע לשרש ומקור הנשמה, דהנה לא כל הנשמה מתלבשת למטה בגוף, דמה שמתלבשת בגוף הוא רק הארה ומקצת הנשמה, ועם היות דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים ואי' בזהר דמאן דנפח מתוכי' נפח ופי' רבינו נ"ע מתוכיותו ופנימיותו שהיא המשכה מעצמותו ית' אבל עם זה הנה כללות הנשמה מה שנמשכה למטה ומתלבשת בגוף היא רק הארה לבד מעצם הנשמה שנשארת למעלה קשורה ודבוקה באלקים חיים וכמאמר נשמה שנתת בי טהורה היא דשרש הנשמה היא טהורה בחי' טהירו עילאה כמ"ש כעצם השמים לטהר, די עצם קלארע ריינקייט, שהנשמה היא בתכלית הביטול לאלקות דזהו פי' המאמר דע מאין באת ששרש הנשמה הוא בחי' אין ואח"כ אתה בראתה אתה יצרתה ואתה נפחתה בי בסדר המשכת הנשמה בבי"ע להתלבש בגוף אבל עצם הנשמה היא למעלה ונקראת בשם מזל וכמאמר אף על גב דאיהו לא חזי מזליהו חזי וכתוב ונוזלים מן לבנון דלבנון הוא עצם הנשמה כמו שהיא למעלה ועצם הנשמה נק' לבנון שהוא ל"ב נתיבות חכמה ונון שערי בינה שהם חו"ב שבעצם הנשמה, וזהו נחלים מן לבנון דמלבנון שהוא עצם הנשמה נוזל ונוטף בנשמה המלובשת בגוף והו"ע הרהורי תשובה שנופלים לאדם פתאום בלא שום הכנה כלל וכמו שאנו רואים שלפעמים נופלים לאדם פתאום בהלכו ברחוב הרהורי תשובה ומתאנה באנחה גדולה מקירות לבבו, והרהור זה בא מזה שהנשמה שלמעלה שומעת הכרוז שובו בנים שובבים הנה נוזל ונוטף מעצם הנשמה בהארת הנשמה שבגוף ומוזה באים הרהורי תשובה, וכן הוא בענין חדושי תורה שנופלים לאדם פתאום שזה בא מעצם הנשמה מה שהיא לומדת תורה במתיבתא דרקיע ונוזל ונוטף בהארת הנשמה המלובשת בגוף, וכתוב יעקב חבל נחלתו וכמו החבל כשמנענעים קצה התחתון הנה מתנענע גם קצה העליון, הנה כן הוא בהנשמה שע"י התעוררות הארת הנשמה בתומ"צ בהתלהבות גדולה ובעבודה שבלב במסירה ונתינה מקירות הלב הנה עי"ז מגיעים לעצם הנשמה, וזהו לך לך לעצמך שהוא עצם הנשמה.

ב.

אמנם בכדי שתהי' התחברות עצם הנשמה עם הארת הנשמה המלוכשת בגוף בשני אופני ההתחברות אם מלמעלמ"ט שהו"ע ההזלה וההטפה דעצם הנשמה בנוזלים מן לבנון בהארת הנשמה המלוכשת בגוף, ואם מלמעלמ"ט דיעקב חבל נחלתו לעורר עצם הנשמה שלמעלה הנה שני האופנים הם ע"י העבודה דתפלה, כי תפלה היא לשון התחברות וכמו התופל כלי חרס וזהו מ"ש סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והיינו כי מוצב ארצה קאי על הנשמה המלוכשת בגוף וראשו מגיע השמימה הוא שרש הנשמה שהיא בשמים וע"י הסולם שהוא תפלה וכמאמר סולם דא צלותא הם מתחברים יחד, וזהו שבתפלה יש ד' מדרי' כמו הסולם שיש בו ד' שליבות, ברוך שאמר, יוצר אוה, ק"ש ושמו"ע, והיינו לפי שכמו שכתב הנשמה למטה יש בה ד' מדרי' טהורה בראתה יצרתה נפחתה כך בהעלאתה מלמעלמ"ט צריכה ג"כ להתעלות ע"י ד' מדריגות שבתפלה, וזהו לך לך דהיינו שיגיע לשרש נשמתו למעלה, אך הנה העלאתה והתחברות זו היא דוקא בארץ וכמ"ש אל הארץ אשר אראך, וכן בתפלה כתיב והתפללו דרך ארצם ולכן אנו מתפללים למזרח כדי שתהי' התפלה דרך ארצם, דהנה כתיב תוצא הארץ נפש חי' וארז"ל שזה קאי על נשמת אדה"ר וכמ"ש ויהי האדם לנפש חי' ואית דאמרי שקאי על רוחו של משיח, והענין הוא דהנה ארץ נק' ארץ החיים וכמ"ש אתה לך לפני ה' בארצות החיים וכן כתי' אשר נתנו חתית בארץ חיים (יחזקאל לב, כג) דהיינו לפי שחכמה נק' חיים וכמ"ש והחכמה תחי' וכן כתיב ימותו ולא בחכמה שבחכמה לא היתה שבה"כ ששבה"כ היתה רק בז"ת אבל לא בג"ר ולכן נק' החכמה חיים, וכתיב הוי' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה ששמים נמשכים מבחי' תבונה אך הארץ היא נמשכת ומקבלת מבחי' חכמה, ולכן נק' ארץ החיים ע"ש שהיא מקבלת מבחי' חכמה שנק' חיים, וזהו תוצא הארץ נפש חי' שהוא רוחו של אדה"ר, דהנה נשמת אדה"ר היתה מבחי' חי', דארז"ל חמשה שמות נקראו לה נר"ן ח"י, ובענין הספי' הנה נפש היא בחי' מל' ורוח הוא בחי' ז"א ונשמה בחי' בינה, וכמ"ש נשמת שדי תבינם וחי' הוא בחי' חכמה, ונשמתו של אדה"ר היתה מבחי' חי' שהוא בחי' חכמה ונשמת משיח היא מבחי' יחידה שהוא בחי' כתה, והנה הארץ היא מקבלת מבחי' חכמה ולכן צריכה נשמת אדה"ר שנמשכה מבחי' חכמה לימשך ע"י הארץ, וזהו תוצא הארץ נפש חי' אף שנמשכה מלמעלה מבחי' חכמה אך מ"מ צריך להמשך ע"י הארץ שהיא בחי' מל' וכן כל הנפשות נמשכות ע"י מל' והנה כמו שהמשכת הנפש מלמעלה נמשכה ע"י הארץ כמ"כ בחי' העלאת הנפש והתחברותה מלמעלמ"ט היא ג"כ ע"י הארץ דוקא כי דא היא תרעא לאעלאה, שע"י הארץ הם כל המשכות וכן כל העלאות מלמעלמ"ט, וזהו מ"ש לך לך שהיא בחי' התחברות והעלאת הנשמה מלמעלמ"ט הוא ע"י הארץ דוקא והיינו לפי שהארץ שלמטה היא מכוונת כנגד ארץ שלמעלה.

ג.

וביאור הענין דהנה ארז"ל למה נק' שמה ארץ שרצתה לעשות רצון קונה דארץ הו"ע ענוה ושפלות וכמו הארץ שהכל דשין עלי' כמ"כ בנפש הו"ע השפלות ועי"ז יגיע לשרש ומקור הנשמה, והענין דהנה יסוד ועיקר התחלת עבודת האדם שיתקרב לאלקות הן בבחי' קירוב

מלמעלמ"ט לעלות מדרגא לדרגא באהוי"ר בתפלה עד שיבא לבחי' אהבה ורצון שלמעלה מטו"ד בכלות הנפש והן בבחי' קירוב מלמעלמ"ט בהמשכת אלקות בנפשו בתורה הכל הוא ע"י הענוה ושפלות דוקא, וכמ"ש מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח דוקא, משא"כ מי שהוא בבחי' ישות וגסות אינו כלי לאלקות אדרבא ה"ה היפך אלקות, דהנה ענין הגסות הוא שתופס מקום לעצמו שיחשב א"ע לאיש המעלה ובד"כ הוא ההרגש שמרגיש א"ע לאיזה מציאות דבר מה ומשו"ז הוא יקר בעיני עצמו והרגש זה שמרגיש ומחשיב את עצמו הוא מקור לכל מיני רע, דהנה כתיב ראשית גוים עמלק וידוע דקליפת עמלק היא הישות והתנשאות דזוהי הסבה מה שבא להלחם עם ישראל מפני שלא הי' יכול לסבול הגדלות דנש"י שיצאו ביד רמה ושמעו עמים ירגוון שנתעלו ונתגדלו ע"י הנסים והנפלאות שעשה להם הקב"ה ועמלק לא הי' יכול לסבול זאת וכמו טבע הגס רוח שאינו יכול לסבול גדלות זולתו, גם מי שהוא גדול ומנושא בעצם מצד עוצם גודל מעלותיו בחכמה ובמדות טובות היינו לא לבד את מי שהוא מנושא עצמו לא הי' עמלק יכול לסבול אלא שאינו יכול לסבול גם את מי שהוא רם ומנושא בעצם והוא מצד הגסות וההתנשאות שלו דזהו עיקר מהותו מה שהוא גס וכל זה אינו מצד שיש בו איזה מעלה שזוהי סבת גסות רוחו והתנשאותו רק זהו מצד ההעוה והחוצפא בלבד ולכן הנה קליפת עמלק היא ראשית גוים שהיא ראשית ומקור לו' אומות, דו' אומות הן ז' מדות רעות, דאת זה לעו"ז עשה אלקים, כמו שיש מדות דקדושה חו"ג שהן אהוי"ר אלקי' כמ"כ יש מדות דלעו"ז דחסד דלעו"ז הו"ע אהבות זרות בתענוגי עוה"ז וגבורה הו"ע כעס ורציחה ותפארת התפארות ועמלק הוא הראשית לכל הז' מדות רעות, וכנראה בחוש דמי שהוא מנושא דהיינו שמחשיב א"ע למציאות דבר מה ובפרט שהוא יקר בעיניו הרי כל דבר האהוב ר"ל דבר טוב וערב ה"ה מתאוה אליו מאד ואינו נח ושקט עד שממלא תאוה משא"כ מי שהוא בשפלות שאינו מחשיב א"ע לא ירצה כלל בדבר הטוב והערב וכמו שהעני לא ירצה במעדני מלכים לפי שאינו בערך התפשטות כזאת שירצה בענינים כאלו הנה כמ"כ הוא השפל שאין לו התפשטות שיתאוה לדבר הטוב ואם מתאוה אליו הנה בקל ה"ה כופה א"ע לבלי לעשותו, אבל זה שהוא מנושא ה"ה מתאוה מאד לכל דבר טוב ואינו נפרד ממנו עד שממלא תאוה הרעה וכ"כ יכול להיות תוקף האהבה והרצון עד שיכשל גם בדברים האסורים ר"ל שימצא לו הוראת היתר וגם עצם האיסור אינו גדול בעיניו כ"כ וכמו בענין השוחד יעור אין הכוונה שידוע שהוא חייב ומ"מ הוא מזכה אותו אלא שע"י קירוב הדעת אליו נעשה הטי' שכלית שמטה מדרך האמת ומדמה שהוא זכאי אף שבאמת הוא חייב וכמ"כ מצד תוקף הרצון שרוצה בהדבר תאוה נדמה לו שאין בזה איסור גדול כ"כ ובקל ימצא הוראת היתר ע"ז ומי גרם לו כ"ז הרי ההתנשאות שמחשיב א"ע למציאות דמשו"ז ה"ה בהתפשטות ותוקף הרצון עד שיוכל להכשל גם בדבר איסור וכש"כ בדברים המותרים ה"ה עושה מה שלכו חפץ אשר באמת גם קדש עצמך במותר לך הוא מדאורייתא כמ"ש והתקדשתם והייתם קדושים וכמ"ש רבינו נ"ע בפכ"ט.

ד.

והנה מצד מדת ההתנשאות בא לידי כעס ורציחה מפני שא"א לו לסבול דבר שהוא נגד רצונו וכן מהגסות והתנשאות בא לידי התפארות ובכלל זה גם כן מלבושי כבוד שרוצה להתנאות